

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

13. Deo fidens inuenit, quod nimis sollicitus negligit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

Thom. Can-
tiprat. lib. 2.
c. 53. §. 9.

qui, secto gramine, focnum facerent. Illi in opus strenuè incumbant, vt diurni laboris mensuram quisque impleret. Erat fortè peruigilium Sancti cuiusdam, cum sub vesperam, vndique, in pagorum turribus, campanum æs cœpit compulsari, signumque dari ad Vesperas. Eo sonitu audito, *Desistamus*, inquit vnus è mesoribus, *falcemq; seponamus, tempus est Vesperarum*. Pia monitio, apud crudos animos, non habuit locum. Quin disterijs insuper asperferunt ceteri monitorem. Ille tamen nullis sarcasimis absteritus, falce & opere relicto, ad preces cantusque Vespertinos se contulit, reliquis porrò gramen cadentibus. Tertio inde die, in pratum veniens, & longo, post reliquos, interuallo laborem incipiens pro deridiculo habitus est. Tulit cachinnos patienter: sed non diu fuit, cum irrisores se ipsos senserunt cachinno dignos. Vix enim ille manu falcem vibrare ceperat, cum ex eminentiore graminis surculo auream quandam miræ & visendæ magnitudinis monetam pendentem conspexit. Quid illo lætius? Cadit illico in genua, & præ gaudio, lachrymans in diuini Largitoris laudes effunditur. Concurrunt ad clamorem socij, concurrunt & prati dominus miles: vident nummum non vulgari modo, sed prodigiosè inscriptum. Miles, qui olim aliquot annos inter scholas, haud magno sanè operæ precio contriuerat, litteratam tamen monetam, voce patria, legit, & hunc ferè sensum inuenit: *Manus Dei me compegit; & in donum me redegit pauperi; qui non infregit diem Sancto celebrem*. Nummum hunc vxor militis tanti fecit, vt magna pecuniæ summa eum emtum multis postea, in rei gestæ testimonium memoriâque monstrâre.

XIII.

Narrabo hîc, quòd à viro diligente atque industrio in eandem rem narratum habeo. Duo vnà iter faciebant, quorum vnus in perpeti metu de victu comparando versabatur, alter verò de Dei Prouidentiâ certus ac sui securus plenus lætitijs pergebat. Hoc mirari ille, & è socio quærere; quænam res ei tantam animi tranquillitatem adferret? Nam ego, inquiebat, curis conficior, & quando de futura vitæ sustentatione cogito, intemperijs agitator. Ast ego, inquit alter, dudum hæc examissim cogitavi, curamque omnem in eum conieci, *Per quem nec ales esurit*. Quamquam neque otiosè vitam agere decreui, sed statui, manum cum Deo mouere. Quia igitur immobili adhæreo, ideò quietus sum. *Quid verò est, manum cum Deo mouere?* rogat iste, Cui alter *Fide*
liter

Uter, inquit, *artem quam didici, exercebo: cetera Deo permittā.* Dictum hoc impio risu excepit anxius ille, dicens: *Vidisse se multos Deo fretos deceptos esse.* Mox ergo relapsus ad suas dubitationes, & deliberationes coepit, inter alia, p̄celli metu cecitatis; *Et quid, inquit, te futurū esset, si cecus fieres?* In hac formidine, incipit tentare, quomodo cæcus factus progredi posset? Itaque oculos claudit, cautēque manu prætenta, magno spacio nouus andabata progreditur. Verum ita sponte cæcus marsupium auro grauidum, in viā iacens, præterit, quod ponē subsequens socius conspectum illico sustulit; dicens, solitudine nimia excæcatus diuinæ Prouidentię largitatem non videre. Quia igitur in hunc modum adiunxit pauperem de inopia: *venite & timete Dominum omnes Sancti eius: quoniam non est inopia timentibus eum. Diuites egerunt & esurierunt: inquirentes autem Dominum non minuentur omni bono.* Huc ergo, qui non habetis argentum, properate, emite, & comedite: *venite emite absq; argento.*

Pf. 106. 41.
Psal. 33. 10.

Isa. 55. 1.

XIV.

Absq; argento emit, qui spe & fiducia in Deum emit: *absq; argento emit*, qui non confidit in multitudine diuitiarum: *absq; argento emit*, qui argentum dispergit & dat pauperibus; nam centuplum accipit, etiam in hac vita. Luculentam rem recenset Ioannes Moseus cognomento Euiratus, his verbis: *Cum in Samo insula essemus, narrabat nobis venerabilis pauperum cultrix Maria Mater Domini, Pauli candidati, dicens: cum essem in ciuitate Nisibe, erat ibi Christiana mulier virum habens gentilem. Erant autem pauperes, habebant tamen quinquaginta numismata. Die verò quodam ait vir uxori suæ: Demus hæc numismata feneratori, ut aliquod solatium ex eis capiamus. Ea enim scullatim consumimus, & deficiunt. Respondens autem illa bona uxor ait viro, si placet ea fenerari, veni demus illa sub fanore Deo Christianorum. Dicit ei vir eius. Et ubi est Deus Christianorū, ut demus ei? ait illa: ego tibi ipsum ostendam. Si enim huic dederis ea, non solum non illa perdes, sed & usuras tibi persoluet & capitale duplum reddet. Qui ait: Eamus, ostende mihi illum, & demus ei. Illa verò assumens virum suum, duxit in sanctam Ecclesiam. Habet autem Ecclesia illa quinq; magnas ianuas. Cum ergo induxisset illum in Ecclesia porticum, ostendit ei pauperes dicens: istis si prabueris, Deus Christianorum ipsa accipit. Isti enim omnes sui sunt. Qui mox eum gaudio numismata capit erogare pauperibus. Reuersiq; sunt in domum suam. Cum verò post menses tres necessitate sumptuum angustarentur, ait vir uxori suæ: Soror, nihil, ut video, nobis daturus est Deus*

Io. Moseus
Euiratus in
prato spirit.
cap. 185.